

Забути?.. А чому ж являєшся у снах?
Чому живеш в моїй уяві?
І чом тебе одну у мріях і в думках
Так ясно бачу, мов наяві?

Чимало образів час порохом прикрив,
Чимало ран згоїлося в спокою!
Чому ж цей час тебе одної не вповив
Розлуки сірою імлюю?

Лиш в міру, як росте між нами той простір
Що ділить нас, моя ти мила,
Росте уяви міць, душі вірлиний зір,
Туги великі білі крила.

Спинався я колись на гір стрімкі верхи,
Пускався чайкою на море,
До правди ясних брам крізь темні йшов світи,
За мною, як тінь, ішло горе.

Гадав, що серед скель і серед морських від,
Посеред чорних хмар і грому,
Забуду я тебе і страчу з ока слід —
Слід від твого дому.

Гірські вітри ревуть, і громи б'ють і б'ють,
Над хвилями чайка кигоче,
З ярів, з-помежи скель, із блискавиць, із хвиль
Глядять на мене твої очі.

Бо в міру, як росте між нами той простір,
Що ділить нас, моя ти мила,

Росте уяви міць, душі вірлиний зір
І туги безконечні крила.

Текст наводиться за збірником [«Богдан Лепкий. Поезії», 1990](#) . [Цикл «Весною»](#);